

První část: Volba

-Theo-

Seděl jsem v pohodlném otočném křesílku a snažil se usmívat, i když byly všechny kamery vypnuté. Přes oslnivé světlo reflektorů jsem neviděl nikoho z publika, které bylo kolem nás namačkáno v několika hustých řadách. Slyšel jsem však jejich tichý hovor a nervózní poposedávání. Nebylo se čemu divit: televize už dlouhé měsíce slibovala nový druh zábavy, novou reality show, která diváky zaručeně zvedne ze židle (respektive z křesla), protože v ní *půjde o život*. A o dvě stě milionů. A teď to bylo konečně tady! Nastal Týden volby, kdy si diváci vybírali do hry své hráče.

Naše skupina čítala na deset mužů od osmnácti do pětadesáti let. Z deseti však jen pět dostane šanci jít dál a hrát o exkluzivní výhru. Tohle byl již třetí losovací večer.

Cesta sem do křesla ve studiu byla zdlouhavá a náročná. To především proto, že se do soutěže přihlásilo skoro tři tisíce lidí, z nichž měla odborná porota vybrat čtyřicítku těch nejlepších a nejzajímavějších. Znamenalo to tedy několik týdnů castingů, testů, pohovorů, ale i tělesných úkolů, při nichž se prověřovala naše zdatnost a výdrž. Nakonec jsem to zvládl, a teď jsem seděl tady a byl jedním ze čtyřicítky šťastlivců. Už to se dalo pokládat za malé vítězství.

Tae Pheredin, svého času velmi oblíbená a populární moderátorka pořadů pro mládež, se na nás konejšivě usmívala. V ruce držela několik kartiček s našimi údaji, záchytnými body a kdovíčím dalším. I přes svůj věk (něco k padesátce) vypadala stále mladě a stejně tak se i chovala – ztřeštěně, spontánně a nepředvídatelně. V každém případě však byla profesionál.

Prstem si odhrnula z obličejů pár spadáných blondatých pramenů a podívala se k nám.

„Konec pauzy,“ řekla, na tváři se jí objevil široký úsměv, a sotva se na kameře rozsvítilo červené světýlko, spustila: „Vítejte zpátky u třetího dne Volby. Dnes tady máme deset mužů, z nichž se jen pět probouje do Města, do arény, kde bude celá soutěž probíhat! Záleží to ovšem jen na vás, na divácích, koho pošlete dál bojovat o neuvěřitelné peníze. Ve hře je totiž dvě stě milionů!“

Publikum náhle vybuchlo v ohlušující hřmot. Všichni tleskali a jásali a já měl co dělat, abych na tváři udržel úsměv. Připadalo mi totiž, že každou chvíli ohluchnu nebo začnu krváčet z uší...

Tae zopakovala naše telefonní čísla a tvary zpráv, které nám mají diváci posílat, a pak se k nám otočila s vševědoucím úsměvem.

„Tak, pánové, teď vás trochu vyzpovídám. Prosím, odpovídejte stručně, jedna dvě věty. Ti, kteří stále váhají, komu pošlou svůj hlas, se tak snáze rozhodnou.“

Nervózně jsem se zavrtěl v křesle.

„Martine,“ začala s mladíkem z pravého konce řady, „co říkala rodina a známí, když jsi se sem přihlásil?“

„Že to musím vyhrát!“

Publikum se zasmálo a ozval se i krátký potlesk.

„Tonko, ty máš doma dvě malé děti. Nemáš strach, že by se ti při hře mohlo něco stát? Jak jistě víš, to riziko tam je,“ řekla Tae a přesunula svou váhu na jednu nohu, čekajíc na odpověď zavalitého muže.

„Všichni by měli vědět, že to já jsem riziko!“

Diváci se opět rozeřvali jako pominutí.

„Theo...“ Při zmínce mého jména jsem sebou nepatrně cukl. Podíval jsem se na Tae a snažil se vypadat uvolněně, i když se vsadím, že mi to vůbec nešlo. „Jaký je důvod, proč jsi se do soutěže přihlásil?“

Všechno kolem mě jako by náhle přestalo existovat a svůj hlas jsem vnímal jakoby z dálky. Takovou jsem měl trému.

„Nebudu lhát, jako někteří tady,“ slyšel jsem se říkat. „Potřebuju peníze.“

„Děkuji za upřímnost,“ kývla Tae hlavou a pokračovala s kolegou po mé levici. „Davide, co uděláš jako první, až vyjdeš z Města?“

David se uculil: „No, asi se vrhnu do nejbližší hospody a pořádně to oslavím!“

Zbytek dotazování jsem nevnímal, jen salvy smíchu a bouřlivé hulákání. Ztrácel jsem se totiž ve svých myšlenkách.

Tady nešlo o slávu ani o chuť vyzkoušet si něco nového. Šlo hlavně o prachy. Vždycky jde jen o ně. A já je vážně potřebuju. Mám spoustu dluhů, nemám kde pořádně bydlet, rodiče jsou na mizině a můj mladší bratr pomalu umírá, protože si nemůžeme dovolit potřebnou zdravotní péči a nutnou operaci. Pěkný kliše, já vím, ale za to, že je v kómatu, můžu já, takže cítím jistou zodpovědnost se o něj postarat. Máma se mi to snažila rozmluvit, ale já se nedal. Pokud vyhraju dnešní Volbu, dostanu do začátku pět milionů, které jsou jen moje. A za co? V podstatě za nic: lidi mě zvolí a pošlou do Města. I kdybych všechny soutěže tam uvnitř prohrál, stále bych měl dost peněz na zaplacení většiny dluhů a nemocnice... Ovšem nepochybuju o tom, že se mi tam podaří vyhrát mnohem víc peněz, než bych byl schopen do konce života utratit.

Tae znovu zopakovala naše čísla a vyzvala diváky, kteří ještě nehlasovali, aby tak co nejrychleji učinili, jelikož dnešní Volba už brzy skončí. Pak s námi udělala ještě pár krátkých rozhovorů, kde se nás ptala na oblíbená jídla, barvy a koníčky, aby nás divákům přiblížila ještě víc. Snažil jsem se odpovídat co možná nejuvitněji a nejzajímavěji, protože jsem se chtěl do Města dostat. Musel jsem se tam dostat! Byla to moje poslední šance. Nakonec se Tae otočila ke kameře, která ji snímala zblízka, a upřeně se do ní zahleděla. Diváci na druhé straně museli mít pocit, že jim zírá přímo do duše.

„Tak, dám vám ještě chvíličky, kdy můžete svému favoritovi, nebo favoritům, vyjádřit svou podporu,“ mluvila vážným hlasem a studio se na malý okamžik ponořilo do hlubokého, téměř posvátného ticha. Všichni jako by v ten okamžik zapomněli dýchat.

„To by mohlo stačit,“ pokračovala pak. „Tři, dva, jedna... Konec hlasování!“

Studiem se rozblíkala divoká světla, hrála hlasitá hudba a diváci rozjařeně tleskali.

„Tak, hlasování skončilo a je rozhodnuto. Jak se cítíte?“ otočila se k nám a přitom si upravovala malé sluchátko, schované pod příkrovem blond'atých kudrlin. Její šedé oči teď zářily stejně jasně jako reflektory nad námi.

„Děsně,“ řekl někdo s nervózním smíchem a já pokýval hlavou na souhlas. Na nic víc jsem se v té chvíli nezmohl.

„To vám věřím, protože já sama umírám touhou po výsledcích!“ Následoval její nakažlivý smích a někteří diváci z publika se k ní přidali. „Vy taky?“ otočila se k lidem a ti začali ryčet na souhlas.

Když se dav utišil, Tae se vrátila na svou značku. „Právě jsem dostala informaci, že všechny hlasy jsou již sečteny. Máme vítěze. Pojd'me se tedy podívat na to, jak dopadla třetí Volba a kdo půjde v pátek do Města!“ Tae svá slova schválně protahovala, aby celé situaci přidala na dramatickosti. Jako by zkoušela, kolik toho ještě sneseme. Na pěti velkých obrazovkách se přitom objevilo všech deset pohyblivých portrétů. Deset peněz chtivých obličejů.

Tae poprosila režii o výsledky: pět tváří zmizelo a zbylých pět se teď roztáhlo přes celou obrazovku. Trvalo mi ani ne vteřinu, než jsem na jedné obrazovce rozeznal tu svou.

Publikum kolem nás jásal a výskalo, skandovalo naše jména a šlelo, když na pódiu zůstalo jen nás pět. Srdce se mi v tu chvíli málem rozskočilo radostí. *Mám to v kapse*, stačil jsem zaregistrovat jednu myšlenku z milionu těch, které mi teď nezřízeně poletovaly hlavou.

„Páni! Moc vám všem gratuluju!“ usmívala se na nás Tae, jako by do hry vybrali ji. „Toto je třetí pětice výherců, kteří se už v pátek přestěhují do Města, kde započnou Urban Games, tak se rozhodně nezapomeňte dívat! Ještě jednou jim všem pořádně zatleskejte!“

Za bouřlivých ovací jsme jeden po druhém odcházeli do zákulisí. Třáslo se mi celé tělo. Pořád jsem tomu nemohl uvěřit. Nebyl tohle jenom sen? Nevzbudím se za chvíli ve své posteli?

Ne. Vybrali mě. Chtějí mě. Dostanu ty peníze. Jsem boháč! Musel jsem se začít smát. V jednom okamžiku se mi podlomila kolena.

„Ty vole, to byl záhul,“ komentoval uplynulou půlhodinu jeden z výherců – myslím, že se jmenoval David.

„Ani nemluv. Jsem si myslel, že se tam poseru,“ ozvalo se za mnou.

V zákulisí se nás ihned ujal tým bodyguardů a organizátorů se sluchátky v uších a mikrofony přilepenými těsně u rtů. Vedli nás někam zašedlými, stíněnými chodbami, které postrádaly všechn ten lesk a třpyt studia. Vystoupali jsme po schodišti a pak jsme otevřenými dveřmi vyšli do tmavé, chladné noci.

Venku už čekal zástup fanoušků. Stál tady i druhý moderátor a několik kamer. Moderátor komentoval náš příchod, ale já ho přes hluk vůbec neslyšel. Blesky stovek foťáků mě nepříjemně oslepovaly. Chvílemi jsem neviděl, kam vlastně jdu.

Ochranka nás nekompromisně vedla rovnou k pěti přistavených černých aut – pro každého jedno. Otevřeli mi dveře a já nastoupil. S přibouchnutím dveří mě obklopilo neuvěřitelné ticho. Přitiskl jsem obličej k oknu. Skrz sépiové sklo jsem viděl, jak projíždíme nekonečným špalírem fanoušků, kteří bezhlasně křičeli naše jména. Na obrovských obrazovkách se usmívaly naše pohyblivé fotografie. Tak takhle nějak se musí cítit hvězda, napadlo mě. Byl to opojný pocit.

Vyjeli jsme na rušnou cestu a já se konečně uvolnil. Kožená sedačka mi přitom zavržala pod zadkem, takže to vypadalo, jako bych si prdnu. Řidič se však na mě ani nepodíval – upřeně sledoval silnici a vezl mě k hotelu, kde už bylo ubytováno deset soutěžících z předchozích kol.

Na hotelu vládla přísná pravidla. Po celou dobu jsme byli odděleně zavřeni v hotelových apartmánech, ze kterých jsme měli zakázáno vycházet. Pro případ, že bychom se rozhodli toto pravidlo nerespektovat, stála přede dveřmi dvacet čtyři hodin v kuse ochranka.

Pokoje byly zařízeny luxusně a já si tak zase připadal jako ve snu. Jako malé dítě v hračkářství, kterému právě oznámili, že si může hrát, s čímkoliv se mu jen zlíbí. Byla tady ohromná plazmová televize, stejně velká postel a v mramorem vykládané koupelně se krom vany, velké jako plavecký bazén, nacházela i pozlacená vířivka. Nemluvě o tom, že v jídelně už na mě čekal bohatý raut.

Ze všeho nejdřív jsem se vrhl ke skleničce šampaňského a celou ji vypil, až mě z toho pánilo v krku. I přesto jsem si nalil ještě jednu a zajedl to jakousi slanou jednohubkou. Dobrou hodinu jsem pak zkoumal svůj luxusní, pětipokojový byt s hernou, posilovnou a úžasným výhledem na město.

Dvacet dní. Jen dvacet dní mi zajistí, že všechny moje problémy zmizí, jako by je sfoukl vítr. A nic po nich nezůstane. Už nikdy se nebudu muset starat, jestli stihnu zaplatit včas své účty nebo kde strávím příští noc, natož za co seženu jídlo... Za dvacet dní mě čeká toto – a napořád!

Vzpomněl jsem si na rodiče a ihned se rozhlížel po telefonu. Určitě se doma dívali a snad mi i poslali nějaký ten hlas, i když jsem jim několikrát říkal, aby si s tím nedělali škodu. Telefon jsem našel v obýváku, na pozlaceném bílém stolku. Když jsem ho ale zvedl, byl hluchý. K čemu mi je, když nefunguje? Naštvaně jsem praštil sluchátkem a pocítil osten lítosti a smutku. Naše loučení totiž neproběhlo zrovna tak, jak bych si přál. Dalo by se říct, že jsme si ve dveřích řekli jen suché ahoj, však se nic neděje, a když tě náhodou vyberou, za

dvacet dní jsi zpět. Nikdo ale moc nevěřil, že mě vyberou. Hlavně otec, který o tom mluvil při každé příležitosti. A teď jsem tady. Dokázal jsem to. Ať mi fotr políbí prdel! Žal trochu povolil.

Napustil jsem si vířivku a k ní si dovezl na malém stříbrném vozíku nějaké jídlo a pití. Za doprovodu hlasité hudby jsem se pak zbůhdarma válel v proudech horké vody, která mi masírovala celé tělo, dokud jsem v ní málem neusnul – zřejmě jsem to musel nějak přehnat s tím pitím...

Zmožený několikahodinovou koupelí a nezřízeným obžerstvím jsem se vypoťoval ven a mokrý a nahý padl na svou obrovskou postel. Až budu mít ty prachy, pořídím si přesně takovou, pomyslel jsem si. Chvilími jsem měl pocit, že se v ní ztrácím. Obklopovalo mě jen teplo a neuvěřitelná měkkost. Taky vůně aviváže. A tlumené zvuky z ulice... A pak jsem se propadl do hlubin bezesného spánku.

Urban Games News

David, Theo, Lamar, Sivan a Litoch. To je další pětice hráčů, kteří se momentálně zabydlují na utajeném místě. A nikdo z nich netuší, že už teď je snímají skryté kamery! Co dělají, jak tráví svůj čas, připravují se nějak na blížící se úkoly? Připojte se již nyní na naše online kamery a využijte speciální zaváděcí ceny! Zůstaňte s námi, protože jen s Urban Games News dostanete ty nejžhavější novinky ze světa her.

-David-

Probudil jsem se až pozdě dopoledne. Venku svítilo ostré říjnové slunce, ale na obzoru se daly rozeznat tmavé chuchvalce deštěm nasáklých mraků. Dal jsem si sprchu a mezitím mi do pokoje přinesli snídani. Personál měl zakázáno se mnou mluvit a příkaz mlčení platil i pro mě. Zbytek dne jsem pak strávil koukáním na filmy ve svém osobním minikině, s nekonečnými zásobami popcornu a coly.

Mohlo být osm večer, ležel jsem na lenošce a jen tak koukal z okna, když se televize v ložnici sama od sebe zapnula. Pokoj zaplnila úderná znělka Urban Games a po ní se na obrazovce objevila dokonalá tvář Tae Pheredin. Pozdravila diváky a zahájila poslední, čtvrtou Volbu. Dnes se rozhodovalo mezi deseti ženami a dívkami.

Program probíhal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval já. Tae nejprve představila soutěžící a pustila jejich zkrácené medailonky, které televize průběžně přehrávala celý den. Poté je zpovídala a klábosila s nimi jako stará známá, naprosto nenuceně a přátelsky.

Po přestávce přišel bleskový výsledek, během kterého se Tae při jedné z odpovědí málem počürala smíchy: klečela na kolenou a rukama mlátila do naleštěné podlahy. Jako poslední přišlo vyhlášení výsledků. Z pětice dívek mi v hlavě utkvěla hlavně jedna: měla stoprocentně umělý kozy, blondatou kšticí a obličej luxusní děvky. Přednosti, které ji dostaly do Města. Při pomýšlení, že se během hodiny ocitne třeba ve vedlejším pokoji, se mi vlévala krev do žil. Byl by to fenomenální úlovek... Když se k ní nedostanu tady, možná že se mi to podaří ve Městě. Nemělo by to být zas tak těžké, protože vypadala, že krom nakupování a sexu toho v hlavě už moc nemá.

Obrazovka se vypnula a pokoj se ponořil do tísnivého ticha. Poslední pětice byla vybrána a zítra to všechno začne. Ale co přesně? O čem Urban Games vlastně jsou? O partě lidí, co se na dvacet dní nastěhuje do opuštěného města obehnaného vysokou zdí, kde se bude soutěžit

o velký peníze. Čím více splněných úkolů, tím více peněz. A co na tom, že ve sloganu hry stálo *hry, při kterých půjde o život*? Neměly tyhle rýpavé a poutavé slogany v poslední době